

ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี
สาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
Ability in Reading Thai Words among Undergraduate
Students in the Language and Applied Thai Program,
Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University

จอมขวัญ สุทธินนท์¹

Jomkwan Sudhinont

ณัฐนิชา บุญพรัตน์, นวพร ขวัญนิมิตร, ปัญญกัลย์ ไชยศรี, รัฐพงศ์ ศรีมาตย์²

Natnicha Boonprad, Nawaporn Kwannimit, Panyakan Chaisri, Ratthapong Srimat

บทคัดย่อ

การศึกษาศึกษาครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยได้ถูกต้องตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ ชั้นปีที่ 1-4 ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 120 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็นโดยการเลือกตัวอย่างแบบสะดวกสบาย เครื่องมือในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามการอ่านคำภาษาไทยจำนวน 50 คำที่คัดเลือกโดยวิธีจับฉลากมาจากหนังสือ “อ่านอย่างไร เขียนอย่างไร” ของราชบัณฑิตยสภา (2557) ผลการศึกษาพบว่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่อ่านคำภาษาไทยถูกต้องตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภาตามลำดับจากมากไปน้อยมีดังนี้

¹ อาจารย์ประจำภาคสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

² นักศึกษาสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ร้อยละ 69.20 สามารถอ่านคำที่มี 3 พยางค์ได้ถูกต้องร้อยละ 61.67 สามารถอ่านคำที่มี 6 พยางค์ ร้อยละ 59.50 สามารถอ่านคำที่มี 2 พยางค์ได้ถูก ร้อยละ 54.58 สามารถอ่านคำที่มี 5 พยางค์ได้ถูกต้องและร้อยละ 47.92 สามารถอ่านคำที่มี 4 พยางค์ได้ถูกต้อง

คำสำคัญ : การอ่านคำ, ความสามารถในการอ่าน, ภาษาไทย

Abstract

The objective of this study was to examine ability in reading Thai words correctly according to the Office of the Royal Society's principles. The subjects were 120 first to fourth year students in the academic year 2015 in the Language and Applied Thai Program of the Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University selected through nonprobability and convenience sampling. Data were collected using a questionnaire asking how to read 50 Thai words selected through drawing lots from the book titled "How to Read and How to Write" published by the Office of the Royal Society (B.E.2557). The study found that the percentages from the highest to lowest of the subjects who read the word correctly according to the Office of the Royal Society's principles were as follows: 69.20 percent read three-syllable words correctly; 61.67 percent read six-syllable words correctly; 59.50 percent read two-syllable words correctly, 54.58 percent read five-syllable words correctly, and 47.92 percent read four-syllable words correctly.

Keywords : Reading Thai Words, Ability in Reading, Thai Language

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาหนึ่งในตระกูลไท ลักษณะสำคัญของภาษาตระกูลนี้ก็คือ คำส่วนใหญ่ เป็นคำพยางค์เดี่ยวหรือที่เรียกว่าคำโดด แม้ชาติไทยมีภาษาเป็นของตนเอง แต่รับอิทธิพลจากภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาจีน ฯลฯ เส้นทางที่ภาษาต่างประเทศเข้ามาในไทยนั้นมีหลากหลายเส้นทางด้วยกัน ทั้งทางศาสนา ทางการค้าขาย หรือทางการอพยพ ซึ่งทำให้ภาษาต่างประเทศเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาไทยด้านคำศัพท์ ได้แก่ คำราชาศัพท์ รวมถึงคำที่ใช้กันโดยทั่วไปในชีวิตประจำวันและคำที่ใช้ในการการแต่งวรรณคดีหรือการบัญญัติศัพท์และการสร้างคำใหม่

การเข้ามาของภาษาต่างประเทศส่งผลให้การอ่านคำภาษาไทยมีความซับซ้อนมากขึ้นผู้ที่ใช้ภาษาไทยถือเป็นผู้ที่รับภาษาเหล่านี้ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างด้านระบบเสียงคือเกิดคำที่มีเสียงเสียดแทรก คำที่อ่านไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เป็นต้น การอ่านคำในภาษาไทยบางคำมีการอ่านคำไม่ตรงตามรูป เพราะได้รับอิทธิพลมาจากภาษาต่างประเทศที่มีหลักในการอ่าน อย่างเช่น คำที่มาจากภาษาบาลีและสันสกฤตที่มีการสมาสกันต้องมีการอ่านตามหลัก กล่าวคือ การอ่านตามเสียงตัวสะกดอย่างมี สระอะ ประสมอยู่ เช่น กรณี (กะ-ระ-ณี) กรกฎาคม (กะ-ระ-กะ-ดา-คม) ธนบัตร (ทะ-นะ-บัต) เป็นต้น ส่วนบางคำก็สามารถอ่านได้ทั้งสองอย่างคือ อ่านตามหลักกับอ่านตามความนิยม เช่น สมาคม (สะ-มา-คม) ขมา (ชะ-มา) และ ขจร (ชะ-จอน)

ปัจจุบันคนไทยอ่านออกเสียงคำภาษาไทยไม่ตรงตามอักขรวิธีที่ราชบัณฑิตยสภา กำหนดไว้ และมีแนวโน้มที่จะอ่านเพิ่มหรือลดพยางค์จากที่ราชบัณฑิตยสภากำหนดไว้ว่า อ่านได้แค่แบบเดียว ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะอ่านได้มากกว่าหนึ่งแบบ ดังการศึกษาเกี่ยวกับประเด็นการออกเสียงคำไทยให้ถูกต้อง ของสำนักศิลปกรรม ราชบัณฑิตยสภา (2543) ได้ผลสรุปว่าอัตราส่วนของการออกเสียงตามหลักต่อการออกเสียงตามความนิยมคือ 2 : 3 และการอ่านออกเสียงตามหลักของราชบัณฑิตยสภามีเพียงร้อยละ 38.29 (นิตยา กาญจนวรรณ, 2554, น.74) ผลการศึกษาดังกล่าวส่งผลให้คำเหล่านั้นจากเดิมที่สามารถอ่านได้แค่แบบเดียว ปัจจุบันสามารถอ่านได้มากกว่าหนึ่งแบบ

นักศึกษสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์เป็นกลุ่มผู้ศึกษาภาษาไทย ควรมีความเชี่ยวชาญด้านภาษาไทย จึงสนใจศึกษาความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย

ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถการอ่านคำภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาและ
ภาษาไทยประยุกต์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิธีการศึกษา

1. เลือกคำจากหนังสือ “อ่านอย่างไร เขียนอย่างไร” ของราชบัณฑิตยสภา (2557) ที่มีการออกเสียง 2-6 พยางค์ และอ่านได้แบบเดียว โดยจับฉลากเลือกมาพยางค์ละ 10 คำ รวมเป็นจำนวน 50 คำ
2. จัดทำแบบสอบถามการอ่านคำภาษาไทย โดยใช้คำจำนวน 50 คำ ที่ได้คัดเลือกมาจากข้อ 1
3. วิเคราะห์รายงานผล รูปแบบตารางประกอบบรรยายโวหารและตามสถิติ

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์” ผู้วิจัยพบผลการศึกษาดังข้อมูลตามตารางแสดงความสามารถการอ่านคำภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ดังนี้

ตารางที่ 1 ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย 2 พยางค์ ของนักศึกษาปริญญาตรี
 สาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 สงขลานครินทร์

คำ 2 พยางค์	ร้อยละ
นนทรี	65.83
พราหมี่	65.83
ชัยศรี	65.83
สมนัย	34.17
กำสรด	46.67
ขวนขวาย	54.17
วิทถาร	11.67
ดาษดั้น	91.67
บัณเฑาะก์	86.67
คุณโทษ	65.83
รวม	58.83

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 2 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา คิดเป็นร้อยละ 58.83 และอ่านไม่ตรงตามราชบัณฑิตยสภาคิดเป็นร้อยละ 41.17 คำว่า ดาษดั้น (ดาต-ดั้น) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 91.67 ลำดับที่สองคือคำว่า บัณเฑาะก์ (บัน-เตาะ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้อง รองลงมา คิดเป็นร้อยละ 86.67 คำว่า นนทรี (นน-ชี) พราหมี่ (พฺราม-มี) ชัยศรี (ไช-สี) และคุณโทษ (คุณ-โทษ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 65.83 คำว่า ขวนขวาย (ขวน-ขวาย) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 54.17 คำว่า กำสรด (กำ-สด) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 46.67 คำว่า สมนัย (สม-ไน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 34.17 และคำว่า วิทถาร (วิท-ถาน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องน้อยที่สุด คิดเป็น ร้อยละ 11.67

ตารางที่ 2 ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย 3 พยางค์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
สาขาวิชาภาษาไทยและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขล
นครินทร์

คำ 3 พยางค์	ร้อยละ
ชาติภูมิ	49.17
จิตพิสัย	89.17
รอมร้อ	26.67
พระนาง	75.84
ทุนทรัพย์	93.34
ฆาตกรรม	78.33
ภาสกร	92.50
ภูมิปัญญา	89.17
ซอมซ้อ	24.17
กรมธรรม์	74.17
รวม	69.25

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 3 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา คิดเป็นร้อยละ 69.25 และอ่านไม่ตรงตามราชบัณฑิตยสภา คิดเป็นร้อยละ 30.75 คำว่า ทุนทรัพย์ (ทุน-นะ-ضب) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.34 ลำดับที่สองคือคำว่า ภาสกร (พาด-สะ-กอน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้อง รองลงมา คิดเป็นร้อยละ 92.50 คำว่า จิตพิสัย (จิต-พิ-ไส) และภูมิปัญญา (พุม-ป็น-ยา) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 89.17 คำว่า ฆาตกร (คาต-ตะ-กอน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 78.33 คำว่า พระนาง (ทอ-ระ-นง) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 75.84 คำว่า กรมธรรม์ (กรม-มะ-ทัน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 74.17 คำว่า ชาติภูมิ (ชาติ-ติ-ภูมิ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 49.17 คำว่า รอมร้อ (รอม-มะ-ร้อ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้อง รองลงมา คิดเป็นร้อยละ 26.67 และคำว่า ซอมซ้อ (ซอม-มะ-ซ้อ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่าง อ่านถูกต้องน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.17

ตารางที่ 3 ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย 4 พยางค์ ของนักศึกษาปริญญาตรี
 สาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 สงขลานครินทร์

4 พยางค์	ร้อยละ
ธารก้านัล	11.67
ขมุกขมัว	21.67
ชันทสกร	48.33
คริสต์ศตวรรษ	28.33
เจตคติ	38.33
ปฐมทัศน์	94.17
กาลสมัย	36.67
อุตสาหกรรม	19.17
อุบัติเหตุ	85
พิจารณา	95
รวม	47.83

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 4 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา คิดเป็นร้อยละ 47.83 และอ่านไม่ตรงตามราชบัณฑิตยสภา คิดเป็นร้อยละ 52.17 คำว่า พิจารณา (พิ-จา-ระ-นา) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 95 คำว่า ปฐมทัศน์ (ปะ-ถม-มะ-ทัต) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 94.17 คำว่า อุบัติเหตุ (อุ-บัติ-ติ-เหต) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 85 คำว่า ชันทสกร (ชัน-ทต-สะ-กอน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 48.33 คำว่า เจตคติ (เจ-ต-คะ-ติ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 38.33 คำว่า กาลสมัย (กา-ละ-สะ-ไหม) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 36.67 คำว่า คริสต์ศตวรรษ (คริต-สะ-ตะ-วัต) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 28.33 คำว่า ขมุกขมัว (ขะ-หมุก-ชะ-หมัว) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 21.67 คำว่า อุตสาหกรรม (อุ-สา-หะ-กำ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้อง

รองลงมา คิดเป็นร้อยละ 19.17 และคำว่า ธารกำนัล (ทา-ระ-กำ-นัล) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 11.67

ตารางที่ 5 ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย 6 พยางค์ ของนักศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

คำ 5 พยางค์	ร้อยละ
อินทรวชิเรนทร์	13.33
ปรีดิ์ติธรรม	76.67
สุนทรียศาสตร์	18.33
ปัจจุบัณกาล	39.17
อัครราชทูต	40
ทุกขเวทนา	61.67
ไตรสรณคมน์	65
ศีลาจารวัตร	75.83
พระราชบัญญัติ	93.34
โรคพยาธิ	42.50
รวม	52.58

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 5 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา คิดเป็นร้อยละ 52.58 และอ่านไม่ตรงตามราชบัณฑิตยสภา คิดเป็นร้อยละ 47.42 คำว่า พระราชบัญญัติ (พระ-ราด-ชะ-บัน-หุยัด) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.34 คำว่า ปรีดิ์ติธรรม (ปะ-ริ-ยัด-ติ-ทำ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 76.67 คำว่า ศีลาจารวัตร (สี-ลา-จา-ระ-วัต) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 75.83 คำว่า ไตรสรณคมน์ (ไตร-สะ-ระ-นะ-คม) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 65 คำว่า ทุกขเวทนา (ทุก-ชะ-เวต-ทะ-นา) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 61.67 คำว่า โรคพยาธิ (โร-คา-พะ-ยา-ทิ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็น

ร้อยละ 42.50 คำว่า อัครราชทูต (อัก-คระ-ราด-ชะ-ทูต) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้อง
 รองลงมา คิดเป็นร้อยละ 40 คำว่า ปัจจุบันกาล (ปีด-จ-บัน-นะ-กาน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่าง
 อ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 39.17 คำว่า สุนทรียศาสตร์ (สุน-ทะ-รี-ยะ-สาต) เป็น
 คำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 18.33 และคำว่า อินทริวิเชียรฉันท
 (อิน-ทะระ-วิ-เชียร-ฉันท) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.33

**ตารางที่ 5 ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย 6 พยางค์ ของนักศึกษาปริญญาตรี
 สาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 สงขลานครินทร์**

6 พยางค์	ร้อยละ
อหิวาตกโรค	95.84
ราชวรวิหาร	85
โอบาตปาติโมกข์	55
ทรมาทรรกรรม	78.34
จักรพรรดิมาลา	22.50
พยาธิวิทยา	60.83
ประธานาธิบดี	62.50
เอกอัครราชทูต	62.50
พิพัฒน์มงคล	59.17
เภสัชอุตสาหกรรม	35
รวม	61.67

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 6 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา
 คิดเป็นร้อยละ 61.67 และอ่านไม่ตรงตามราชบัณฑิตยสภา คิดเป็นร้อยละ 38.33
 คำว่า อหิวาตกโรค (อะ-หิ-วา-ตะ-กะ-โรค) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องมากที่สุดคิด
 เป็นร้อยละ 95.84 คำว่า ราชวรวิหาร (ราด-ชะ-วอ-ระ-วิ-หาน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่าน
 ถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 85 คำว่า ทรมาทรรกรรม (ทอ-ระ-มา-ทอ-ระ-กำ)
 เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 78.34 คำว่า ประธานาธิบดี

(ประ-ทา-นา-ทิ-บอ-ติ) และเอกอัครราชทูต (เอก-อัก-ครระ-ราด-ชะ-ทูต) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 62.50 คำว่า พยาธิวิทยา (พะ-ยา-ทิ-วิด-ทะ-ยา) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 60.83 คำว่า พิพัฒน์มงคล (พิ-พัด-ทะ-นะ-มง-คน) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 59.17 คำว่า โอวาทปาติโมกข์ (โอ-วา-ทะ-ปา-ติ-โมก) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 55 คำว่า เกษ์ชอุตสาหกรรรม (เพ-สัด-อุต-สา-หะ-กำ) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 35 และคำว่า จักรพรรดิมาลา (จัก-กระ-พัด-ติ-มา-ลา) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านถูกต้องน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.50

เห็นได้ว่า กลุ่มที่มีการอ่านผิดน้อยสุดคือกลุ่มคำที่มี 3 พยางค์ คิดเป็นร้อยละ 69.25 แต่คำที่อ่านตรงหลักมากที่สุดเป็นคำที่มี 6 พยางค์ คือคำว่า อหิวาตกโรค (อะ-หิ-วา-ตะ-กะ-โรค) คิดเป็นร้อยละ 95.84 คำที่มี 4 พยางค์ คือคำว่า พิจารณา (พิ-จา-ระ-นา) คิดเป็นร้อยละ 95 คำที่มี 3 และ 5 พยางค์ คือคำว่า ทุนทรัพย์ (ทุน-นะ-ضب) และ พระราชบัญญัติ (พระ-ราด-ชะ-บัน-หฺยัด) คิดเป็นร้อยละ 93.34 และคำที่มี 2 พยางค์ คือคำว่า ดาษตีน (ดาต-ตีน) คิดเป็นร้อยละ 91.67 ผลที่ออกมาแสดงให้เห็นว่า จำนวนพยางค์ไม่ได้ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านคำได้ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา แต่เป็นความคุ้นเคยในการใช้คำ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านคำได้ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา

สรุปผล

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 3 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.25 คำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสภามากที่สุดคือคำว่า ทุนทรัพย์ (ทุน-นะ-ضب) และคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสภาน้อยที่สุดคือคำว่า ซอมซ่อ (ซอม-มะ-ซ่อ) แต่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าคำนี้อ่านว่า ซอม-ซ่อ กลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 6 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภามากที่สุดเป็นลำดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ 61.67 คำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสภามากที่สุดคือคำว่า อหิวาตกโรค (อะ-หิ-วา-ตะ-กะ-โรค) และคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสภาน้อยที่สุดคือคำว่า จักรพรรดิมาลา (จัก-กระ-พัด-ติ-มา-ลา) แต่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าคำนี้ อ่านว่า จัก-กระ-พัด-มา-ลา

กลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 2 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสถานมากที่สุดเป็นลำดับที่สาม คิดเป็นร้อยละ 58.83 คำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสถานมากที่สุดคือคำว่า ดาษดั้น (ดาต-ดั้น) และคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสถานน้อยที่สุดคือคำว่า วิตถาร (วิต-ถาน) แต่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าคำนี้อ่านว่า วิต-ตะ-ถาน กลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 5 พยางค์ ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสถานมากที่สุดเป็นลำดับที่สี่ คิดเป็นร้อยละ 52.58 คำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสถานมากที่สุดคือคำว่า พระราชบัญญัติ (พระ-ราด-ชะ-บัน-หุยัด) และคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสถานน้อยที่สุดคือคำว่า อินทริเชียรฉันทร์ (อิน-ทระ-วิ-เชียร-ฉัน) แต่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าคำนี้อ่านว่า อิน-ทะ-ระ-วิ-เชียร-ฉัน

ส่วนคำที่มี 4 พยางค์พบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสถานน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.83 คำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสถานมากที่สุดคือคำว่า พิจารณา (พิ-จา-ระ-นา) และคำที่กลุ่มตัวอย่างอ่านตรงตามราชบัณฑิตยสถานน้อยที่สุดคือคำว่า ธารกำนัล (ทา-ระ-กำ-นัน) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าคำนี้อ่านว่า ทาน-กำ-นัน

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านคำที่มี 3 พยางค์ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสถานมากที่สุด ได้แก่คำว่า ทุนทรัพย์ (ทุน-นะ-ชัย) ภาสกร (พาด-สะ-กอน) จิตพิสัย (จิต-พิ-ไส) ภูมิปัญญา (พูม-ปัน-ยา) ฆาตกร (คาต-ตะ-กอน) ทรชน (ทอ-ระ-นง) กรรมกรรม (กรม-มะ-ทัน) ขาดิภูมิ (ขาด-ติ-ภูมิ) รอมร่อ (รอม-มะ-ร่อ) และ ซอมซ่อ (ซอม-มะ-ซ่อ) คำว่า จิตพิสัย ภูมิปัญญา และขาดิภูมิ เป็นคำที่ไม่อ่านออกเสียงสระ อะ แต่ที่เหลือมีการอ่านออกเสียง อะ แต่ไม่มีรูปสระ อะ ทุกคำ แต่ซอมซ่อ และรอมร่อ รูปคำเอื้อต่อการอ่านแบบสองพยางค์มากกว่าทุกคำ ส่วนใหญ่ผู้ที่อ่านคำว่า รอมร่อ ถูกจะอ่านคำว่า ซอมซ่อ ถูกเช่นกัน ทั้งนี้เพราะทั้งสองคำมีรูปที่ใกล้เคียงกันต่างกันแค่พยัญชนะต้น แต่กระนั้นร้อยละการอ่านผิดของ ซอมซ่อ มากกว่า รอมร่อ คำนี้มักได้ยินกับประโยคเช่น

ว่า ผู้ชายคนนี้แต่งตัวขอมช่อ (ขอม-ช่อ) ไม่น่าไว้ใจ เว็บไซต์นุกรมออนไลน์ sanook (2559) อ่านคำนี้ว่า ขอม-ช่อ ไม่ใช่ ขอม-มะ-ช่อ ตามหลักที่ราชบัณฑิตยสภากำหนดไว้ และสังคมไทยมักอ่านตามความนิยมมากกว่าตามกฎเกณฑ์ จึงเป็นเหตุให้ ขอมช่อ เป็นคำที่มีการอ่านผิดเยอะที่สุดในคำที่มีการอ่านแบบ 3 พยางค์

นอกจากนี้ คำที่มี 6 พยางค์ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านได้ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภาเป็นลำดับที่สอง ได้แก่คำว่า อหิวาตกโรค (อะ-หิ-วา-ตะ-กะ-โรค) ราชวรวิหาร (ราด-ชะ-วอ-ระ-วิ-หาน) ทรมาทรรกรรม (ทอ-ระ-มา-ทอ-ระ-กำ) ประธานาธิบดี (ประ-ทา-นา-ทิ-บอ-ตี) เอกอัครราชทูต (เอก-อัก-คระ-ราด-ชะ-ทูต) พยาธิวิทยา (พะ-ยา-ทิ-วิด-ทะ-ยา) พิพัฒน์มงคล (พิ-พัต-ทะ-นะ-มง-คน) โอวาทปาติโมกข์ (โอ-วา-ทะ-ปา-ติ-โมก) เกษชอุตสาหกรรม (เพ-สัด-อุตสาหกรรม) และจักรพรรดิมาลา (จัก-กระ-พัต-ติ-มา-ลา) คำเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นคำที่เกิดมาจากคำสองคำมาประสมกัน ด้วยวิธีสมาส สนธิ และอื่นๆ คำในภาษาไทยส่วนใหญ่ทั่วไปที่มีสระ อี จะอ่านเป็นตัวสะกด เช่นคำว่า ญาติ อ่านว่า ยาด ชาติ อ่านว่า ชาด ผู้คนส่วนใหญ่เมื่อต้องอ่านคำที่มีสระอี ตามหลังจึงมักอ่านโดยยึดคำในตัวอย่างมาเป็นแนวเทียบ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จึงอ่านคำว่าพรรค เป็น พัด ซึ่งที่จริงแล้วต้องอ่านว่า พัด-ติ จึงจะถูกต้องตามหลักของราชบัณฑิตยสภากำหนดไว้ เป็นเหตุให้ จักรพรรดิมาลา เป็นคำที่มีการอ่านผิดเยอะที่สุดในคำที่มีการอ่านแบบ 6 พยางค์

คำที่มี 2 พยางค์ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านได้ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภาเป็นลำดับที่สาม ได้แก่คำว่า ดาษดั้น (ดาด-ดั้น) บัณเฑาะก์ (บัน-เดาะ) นนทรี (นน-ซี) พราหมี (พราม-มี) ชัยศรี (ไช-สี) คุณโทษ (คุณ-โทษ) ขวนขวาย (ขวน-ขวาย) กำสรด (กำ-สัด) สมนัย (สม-ไน) และวิตถาร (วิด-ถาน) คำอื่นๆ ปกติจะคุ้นเคยหรือเคยได้ยินมาว่าอ่านแค่ 2 พยางค์ แต่จะมีคำที่มักได้ยินบ่อย ๆ ว่าอ่าน 3 พยางค์ คือ วิตถาร ไม่ว่าจะไปตามข่าวโทรทัศน์ละครหรือแม้กระทั่งเว็บไซต์นุกรมออนไลน์ sanook (2559) อ่านคำนี้ว่า วิด-ตะ-ถาน ไม่ใช่ วิด-ถาน ตามหลักของราชบัณฑิตยสภาได้กำหนดไว้ วิตถาร เป็นภาษาบาลีแต่มีการเขียนรูปคำแบบสมาส ส่งผลให้คนส่วนใหญ่เข้าใจผิดคิดว่า เป็นคำสมาส จึงอ่านแบบสมาส เป็นเหตุให้ วิตถาร เป็นคำที่อ่านผิดเยอะที่สุดในคำที่มีการอ่านแบบ 2 พยางค์

คำที่มี 5 พยางค์ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านได้ตรงตามหลักของราชบัณฑิตยสภา เป็นลำดับที่สี่ ได้แก่คำว่า พระราชบัญญัติ (พระ-ราด-ชะ-บัน-หุยัด) ปริยัติธรรม (ปะ-ริ-ยัด-ติ-ท่า) ศีลาจารวัตร (สี-ลา-จา-ระ-วัต) ไตรสรณคัมภ์ (ไตร-สะ-ระ-นะ-คม) ทุกขเวทนา (ทุก-ชะ-เวด-ทะ-นา) โรคาพยาธิ (โร-คา-พะ-ยา-ทิ) อัครราชทูต (อัก-คะ-ราด-ชะ-ทูต) ปัจจุบันกาล (บัด-จุ-บัน-นะ-กาน) สุนทรียศาสตร์ (สุน-ทะ-รี-ยะ-สาด) และ อินทรวีเชียรฉันท (อิน-ทระ-วิ-เชียร-ฉัน) คำที่มีการอ่าน 5 พยางค์นี้มีลักษณะการเกิดคำคล้ายกับคำที่มีการอ่าน 6 พยางค์ คำว่า อินทรวีเชียรฉันท เป็นคำที่เกิดจากการสนธิระหว่างคำว่า อินทระ+วิเชียร+ฉันท หมายถึงฉันทที่มีลีลาอัน รุ่งเรืองงดงามดุจสายฟ้าซึ่งเป็นอาวุธของพระอินทร์ แต่ลักษณะของคำเขียนคล้ายกับ คำว่า สุนทรียศาสตร์ (สุน-ทะ-รี-ยะ-สาด) กลุ่มตัวอย่างจึงอ่านออกเสียง อะ แม้ไม่มีรูป สระอะ มากกว่าอ่านแบบเสียงควบกล้ำ จึงเป็นเหตุให้คำว่า อินทรวีเชียรฉันท ผิดเยอะ ที่สุดในคำที่มีการอ่านแบบ 5 พยางค์

ส่วนคำที่มี 4 พยางค์ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านได้ตรงตามหลักของ ราชบัณฑิตยสภาเป็นลำดับสุดท้าย ได้แก่คำว่า พิจารณา (พิ-จา-ระ-นา) ปฐมทัศน์ (ปะ-ถม-มะ-ทัต) อุบัติเหตุ (อุ-บัติ-ติ-เหต) ชันตสกร (ชัน-ทต-สะ-กอน) เจตคติ (เจ-ต-คะ-ติ) กาลสมัย (กา-ละ-สะ-ไหม) คริสต์ศตวรรษ (คริต-สะ-ตะ-วัต) ขมุกขมัว (ชะ-หมุก-ชะ-หมี) อุตสาหกรรม (อุ-สา-หะ-กำ) และ ธารกำนัล (ทา-ระ-กำ-นัล) คำที่มี การอ่าน 4 พยางค์นี้ ยกเว้นคำว่า อุบัติเหตุ ทุกคำมีการอ่านออกเสียงสระ อะ แต่ไม่มีรูป สระ อะ ปรากฏในคำ ธารกำนัล อ่านว่า ทา-ระ-กำ-นัน รูปแบบของคำเอื้อต่อการเข้าใจ ว่าอ่านแบบเรียงคำ เนื่องจากเมื่อแยกคำออกจากกันทั้ง ธาร และ กำนัล เป็นคำที่มีความ หมายในตัวเอง จึงเป็นเหตุที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างอ่านคำว่า ธารกำนัล ผิดเยอะที่สุดในคำที่ มีการอ่านแบบ 4 พยางค์

อย่างไรก็ตาม การไม่อ่านออกเสียงตามหลักราชบัณฑิตยสภาหรืออ่านตามความ นิยมมีถือว่าผิด (นิตยา กาญจนะวรรณ, 2554, น.69) เนื่องจากคำในภาษาไทยบางคำ อ่านได้หลายอย่างแล้วแต่หลักที่ใช้ นอกเหนือจากจังหวะการอ่านแล้วอาจเกิดจากการ ประสมอักษรที่ต่างกันหรือความนิยมที่ต่างกัน เช่น ถ อ่านเสียง ริ ในคำว่า ถูห์ อ่าน เสียง ริ ในคำว่า ถูติ อ่านเสียง เรอ ในคำว่า ถุกษ์ เกิดจากการประสมอักษรที่พ้องกับ

อักษรนำหรืออักษรควบ เช่น เพลา จะอ่านว่า เพ-ลา หรือ เพลา ก็ได้ และเกิดจากการใช้หลักการอ่านคนละหลัก เช่น สิริ อ่านตามแบบบาลีว่า สี-ริ อ่านตามแบบไทยว่า สี-หรี นอกจากนี้ ถ้าเป็นคำประพันธ์ก็ยังสามารถอ่านไปตามสัมผัสได้ เช่น เคารพอภิวันท์ อาจจะทำเป็น เคา-ร-บ-อ-บ-พ-ิ-วัน ก็ได้ คำว่า จันทร ถ้าต้องการเพิ่มพยางค์ ก็สามารถจะอ่านเป็น จัน-ทร หรือ จัน-ทุระ ก็ได้ (นิตยา กาญจนะวรรณ, 2554, น.61)

นอกจากนี้ รายงานการวิจัยของ ศาสตราจารย์ ดร.อุดม วัชรตรีศึกษิตติ์ ศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา นาคสกุล และ รองศาสตราจารย์ ดร. นิตยา กาญจนะวรรณ ซึ่งได้รับทุนจากราชบัณฑิตยสถานให้วิจัยเรื่อง “การออกเสียงคำให้ถูกต้อง” โดยสำรวจความเห็นของประชากร 2,000 คน ด้วยแบบสอบถามที่บรรจุคำที่คัดเลือกแล้ว 173 คำ ให้ผู้ตอบแบบสอบถามทางไปรษณีย์และทำแบบสอบถามให้ผู้ที่สนใจจะตอบตอบทาง Internet พร้อมทั้งใช้แบบบันทึกเสียงจากรายการโทรทัศน์ให้ผู้ช่วยนักวิจัยบันทึกคำต่างๆ ที่ปรากฏในแบบสอบถาม ผลการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าคำไทยควรออกเสียงเพียงอย่างเดียวให้เป็นมาตรฐาน 38.26 % (อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าควรออกเสียงเพียงอย่างเดียว 52.94 %) และออกเสียงได้หลายอย่าง 61.74 % (อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าควรออกเสียงหลายอย่าง 47.06 %) (นิตยา กาญจนะวรรณ, 2554, น.73)

ดังนั้น การศึกษาเรื่อง “ความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์” สามารถนำผลการศึกษาไปพัฒนานักศึกษาในสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ให้อ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านของราชบัณฑิตยสถานเนื่องจากเป็นกลุ่มนักศึกษาที่สามารถบูรณาการองค์ความรู้ด้านภาษาไทยไปประกอบสัมมาอาชีพในอนาคตซึ่งอาจเป็นต้นแบบการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของสังคมไทย กล่าวคือ เป็นกลุ่มนักศึกษาที่มุ่งบูรณาการองค์ความรู้ด้านภาษาไทยเข้ากับศาสตร์ด้านการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารมวลชน การสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ และภาษาไทยธุรกิจ ตามแนวคิดของหลักสูตรฯ ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาความสามารถของกลุ่มตัวอย่างในการอ่านคำภาษาไทยที่มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น จาก 2-6 พยางค์ เป็น 2-7 พยางค์
 2. กลุ่มตัวอย่างในการทำแบบทดสอบการอ่านคำภาษาไทยควรเป็นนักศึกษาทุกคน ทุกชั้นปี ที่ศึกษาในสาขาวิชาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ เพื่อให้เห็นภาพข้อมูลที่เที่ยงตรงที่สุด
 3. ควรศึกษาความสามารถในการอ่านคำไทยจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ภายในคณะศิลปศาสตร์นอกจากวิชาสาขาภาษาและภาษาไทยประยุกต์ด้วย
-

เอกสารอ้างอิง

- นิตยา กาญจนวรรณ. (2554). ปัญหาการใช้ภาษา. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). **อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 22)** กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.
- โรงเรียนวัดราชโอรส. (2559). **เกร็ดภาษา**. สืบค้นจาก: <http://kokai.awardspace.com/branch/02romro.php>
- อุดม วโรตม์สิขิตติ์ และคนอื่น. (2543). การออกเสียงคำไทยให้ถูกต้อง. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.
- Sanook. (2559). **พจนานุกรมแปล ไทย-ไทย**. ค้นเมื่อเดือนสิงหาคม 2559. จาก : <http://dictionary.sanook.com/>